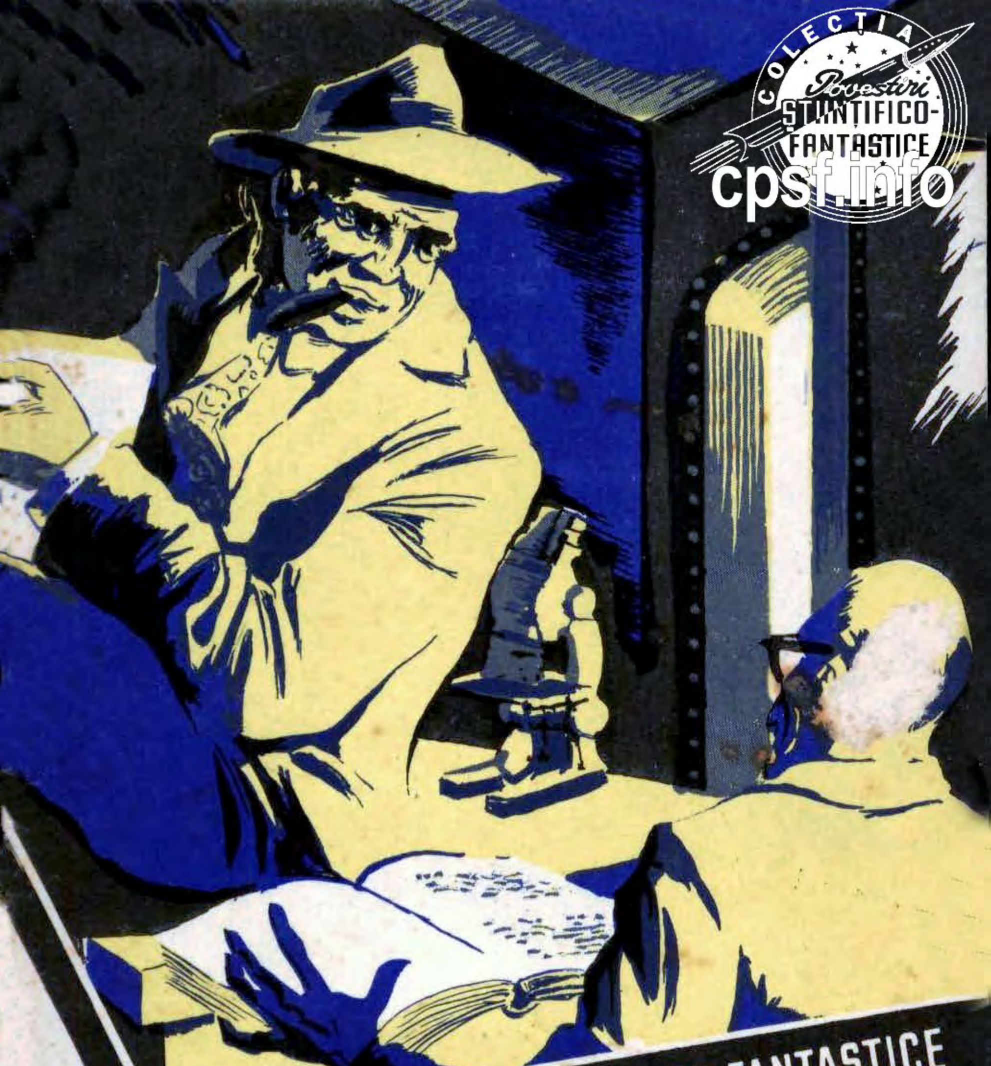


68

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONÁTH, GY. FÁȘKERTHY și A. HAAS

„MISTERELE UNEI CURSE"

★

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haas Endre

MISTERELE UNEI CURSE

★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"

68

Traducere din limba maghiară de:
CONSTANTIN OLARIU

Nr. 69—72 — *„Misterele unei curse"* de A. Donáth, Gy. Fáskerthy și E. Haas.

Nr. 73 — *Două povestiri de Nathaniel Hawthorne.*

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrise pe care le primim la redacție, rugăm pe toți aceia care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea întrucît planul de apariții al colecției noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depășească o fasciculă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

Coperta desen: D. IONESCU

Personajele principale:

1. Philippe Martin, secretar de redacție al ziarului „Journal d'Europe"
2. Fernand Duval, director general
3. Hary Haraldsohn, director general al trustului „General Chemical Company"
4. Garry Stapleton, șeful serviciului de contrainformații al trustului „General Chemical Company"
5. Goodrich Kollar, director general al trustului „United Anilin Company"
6. Werner Paul, șeful serviciului de contrainformații al trustului „United Anilin Company"
7. Donald, șeful trustului de bookmakeri din Londra
8. François Darin, membru al trustului de bookmakeri din Paris
9. Torelli, membru al trustului de bookmakeri din Roma
10. Jean Locorde, redactor responsabil al ziarului „Vie ouvrière"
11. Yvonne Charpentier, reporteră a ziarului „Vie ouvrière", studentă în medicină
12. Pierre Moineaux, reporter la ziarul „Vie ouvrière"
13. Gisette, secretara, apoi soția lui Locorde
14. Garrance Torroine, prietenă a Yvonnei, studentă în medicină
15. Charles, logodnicul Garrancei
16. Jim Norton, fost boxer, agent al trustului „General Chemical Company" bookmaker
17. Prof dr Miguel Camberra, alias Heinz Krause inventatorul Mepokalinei, criminal de război
18. Horst Müller, ciclist outsider, „cumpărat" pentru cîștigarea cursei prin dopare
19. Fernando Sostilerra, agentul trustului „Chemical" la Rio de Janeiro
20. Micuțul Joe, valetul negru al lui Camberra în vila de lîngă Amazoane
21. Jacques Charter, trimisul ziarului „Times Sport", însoțitorul Yvonnei Charpentier de-a lungul cursei cicliste din Egipt.
22. Don Calabras de Rodrigo el Ciglo los Pazos de Murchia, grand și general spaniol, mentorul lui Edmondo Diaz
23. Jacques Baumière, proprietarul unei firme de invenții din Roma
24. Van Kappen, inventator concurent
25. Roger Bertrand, concurent, trimis de muncitorii fabricii „Renault" din Paris
26. Edmondo Diaz, favoritul cursei

27. *Lamberto Ferrari, concurent cu şanse*
28. *Michel Serpente, concurent bine clasat*
29. *Abu Hasan, concurent arab, student în medicină*
30. *Frank Spiegel concurent cu şanse*
31. *Van Lauen concurent cu şanse*
32. *Karlotti, concurent bun*
33. *Armand Cinerra, concurent bun*
34. *John Attwil, concurent bun*
35. *Paul Tissu, excelent concurent*
36. *Carlo Tavello, ziarist progresist din S.U.A.*
37. *Tourrière, redactor-responsabil al ziarului „Révolution ouvrière"*
38. *Clarck Masson, reporter de la „Chicago Tribune", agent al lui Garry Stapleton, însărcinat cu urmărirea lui Camberra, Norton şi Horst.*

Personaje secundare

1. *Pierre Colin, prietenul lui Roger Bertrand, muncitor la „Renault"*
2. *André Bertrand, frate mai mic al lui Roger*
3. *Emme, profesor la Facultatea de medicină Sorbona*
4. *Marie Claudan, prietenă a Yvonnei*
5. *Andrée Ferun, general*
6. *Franz, dintr-un lagăr nazist*
7. *Sara, deţinută din lagăr*
8. *Todi, paznic în lagăr*
9. *Rachel, prietenă a Yvonnei Charpentier*
10. *Margot, menajera lui Jean Locorde*
11. *Dominico Sebastian, concurent*
12. *Abu El Kahim, om de afaceri al lui Don Calobras de Rodrigo*
13. *Saim Kalar, preşedintele Federaţiei arabe de ciclism*

CAPITOLUL I

Philippe Martin, secretarul de redacţie, dădu iar drumul ventilatorului de pe masă. În blocul acesta de şase etaje, nici măcar instalaţia de aer condiţionat nu reuşea să îndepărteze zăpuşeala zilelor de august. Era în primele ore de după-amiază, şi clădirea, în care de obicei stăruia o veşnică forfotă, ca la bursă, părea acum moartă. Ediţia de prînz fusese pusă în vînzare de vreun ceas, iar reporterii însetaţi de senzaţii se împrăştiaseră care încotro de-a lungul marilor artere ce pulsau de viaţa tumultuoasă a metropolei. Goneau vînatul cel mare, materialul pentru pagina întîi, ceva în stare să stîrnească senzaţie, prilej de renume şi parale.

Istovit de căldură, cu gura amară de nenumăratele ţigări fumate, Martin se îndreptă plictisit spre unul din colţurile odăii unde se zărea un aparat ce nu întrecea cu mult o maşină de scris obişnuită. Apăsă butonul automatului, şi maşina îşi începu, cu un huruit înfundat, activitatea de toate zilele, înregistrînd pe banda sa care şerpuia între cele două tambure ultimele ştiri transmise de agenţia „Paris Presse". Undeva la centrala agenţiei, aflată la vreo trei kilometri, un singur funcţionar bătea la maşină informaţiile

şi ştirile proaspăt sosite din toate colţurile lumii, în timp ce teleimprimatoarele din redacţiile tuturor cotidienelor din capitală înregistrau telegrafic ştirile.

Deşi toropit de somn, secretarul de redacţie avea grijă să potrivească din cînd în cînd banda de telegraf, care se lungea din ce în ce mai mult. „Sezon mort!" — bombăni el plictisit. Nimic interesant. La Neuilly „obişnuitul" asasinat urmat de jaf, la Grenoble o insipidă dramă de gelozie, într-o ţară minusculă din America Centrală o nouă lovitură de stat, cine ştie a cita, pusă la cale de „un general malgré lui" *, la Monte Carlo spargerea băncii urmată de o încercare de sinucidere. În Anglia un deputat conservator a săvîrşit o nouă indiscreţie. Prorocul de la radio a anunţat din nou sfîrşitul lumii, un senator american a proclamat o ultimă cruciadă... Martin se pomeni blestemînd de necaz. De unde să scoată material pentru pagina întîi? Altă încondeiere în catastifele şefului. „Dacă o mai merge aşa — îşi spuse — azi-mîine va trebui să-mi iau rămas bun de la redacţia ziarului «Journal d'Europe»."

Deodată însă buzele lui Martin schiţară un şuierat ascuţit. O ştire de cîteva rînduri, apărută pe banda de telegraf, îl trezi din starea de somnolenţă în care se afla. Opri aparatul, rupse banda îngustă de hîrtie, se aşeză pe scaunul de lîngă biroul său şi parcurse ştirea recepţionată. „Dac-o fi adevărat ce mi-a spus Robert despre noile afaceri ale şefului, am dat lovitura" — se bucură Martin.

Îşi întinse mîna spre butonul firului interior care-l lega direct de cabinetul directorului ziarului „Journal d'Europe", dar pentru o clipă se opri şovăind şi reciti şi mai atent ştirea. Apoi, cu o mişcare hotărîtă, apăsă pe buton.

— Aici Martin. Cine-i? Claire... Noroc, fetiţo!...

— ...

— Haide, dă-mi-l repede pe domnul director, am o bombă.

. . . . !

— Da, domnule director, am înţeles... Cum dispuneţi dumneavoastră. Ediţie specială, titlu de patruzeci, trei subtitluri, tot materialul în chenar, aldine, corp doisprezece. Pînă atunci le spun să caute fotografiile. Am înţeles. Tirajul, la Paris 1.000.000, la Londra idem, la Roma 800.000, Madrid 500.000, Bruxelles 200... Reclame? Fireşte... lichior Santa-Rose, ciorapi Jeanette, bicicleta Coppi... Claire va face cuvenita comunicare directorilor interesaţi. Vă salut cu respect!

După terminarea convorbirii, Martin formă un număr pe firul interior şi se avîntă într-o discuţie înfierbîntată cu conducătorul tehnic al tipografiei. După ce îi dădu iute dispoziţiile necesare, se lăsă pe spătarul fotoliului şi răsuflă uşurat. „Hmm... Cairo..."

*

* *

Soarele scălda asfaltul înfierbîntat. Marile bulevarde gemeau sub greutatea vehiculelor îngrămădite între trotuare. Oamenii se revărsau valuri-valuri de pretutindeni. Parisul îşi terminase programul de lucru de dimineaţă. Mesele cafenelelor, scoase pe trotuare, se ocupară în cîteva minute: bărbaţi în cămaşă, fete şi femei cu rochii în culori

---

* Malgré lui — fără voie (lb. fr.).

vii. Studenți, funcționari, muncitori, parizienii cu banul numărat își consumau vesel menu-ul fix. Lumea din jurul meselor se stringea sub ciupercile umbrelelor, respirind ușurată la cite o adiere care răscolea din cind in cind aerul incins, apăsător.

Deodată vuietul străzii fu sfișiat de strigătele ascuțite ale camelotsilor *.

— Ediție specială... Khartum-Cairo... Cairo-Suez-Port-Said și retur! Uriașa cursă ciclistă transafricană... Marele premiu de o sută de milioane de franci oferit de ziarul „Journal d'Europe"... Ediție specială... Cel mai important eveniment sportiv din lume... Cu bicicleta prin lumea arabă... Ediție specială... Khartum-Cairo, Cairo-Suez-Port-Said, cu intoarcerea la Cairo... Ediție specială!...

Trecătorii aflați in apropierea vinzătorilor smulseră in citeva clipe ziarele din miinile acestora. Cițiva dădură chiar douăzeci de franci pe cearșaful de două pagini care costa cinci franci. Cei care nu mai apucaseră să pună mina pe ziar incepură să se stringă in jurul fericiților posesori ai ediției speciale, formind grupuri-grupuri. De altfel interesul parizienilor era lesne de ințeles. In Franța ciclismul este socotit sport național. De aceea puțini pietoni își vedeau de drum nepăsători la vestea unei asemenea curse excepționale, cu toate că deocamdată „Journal d'Europe" nu dădea amănunte in legătură cu condițiile in care avea să se desfășoare competiția. In grupurile formate pe trotuar se incinseră discuții aprinse: dacă Federația Internațională de Ciclism — prin derogare de la regulament — va admite sau nu să participe și cicliști profesioniști alături de amatori. După părerea unora, nimic nu era exclus, mai cu seamă că — după argumentele lor — la citeva curse organizate de-a lungul șoselelor Italiei se admisese acest lucru, si doar clasamentele celor două categorii se intocmiseră separat. Alții, dimpotrivă, susțineau morțiș că n-ar fi in spiritul sportului amator ca amatorii să participe la o intrecere alături de profesioniști. Și, cu toate că nimeni nu cunoștea incă amănuntele, discuțiile deveniră in scurt timp atit de aprige incit se făcură primele pariuri.

Numărul din acea zi al ziarului „Journal d'Europe" se epuiză pină la ultimul exemplar nu numai la Paris, ci — in aceeași oră — și in alte citeva capitale europene, spre satisfacția directorului general al ziarului, care in materie de afaceri se călăuzea după trei principii: Rapid! Ieftin! Fără risc!

In numele primului dintre aceste principii, domnul Fernand Duval utilase tipografiile ziarului cu mașini overtype.

După sistemele de culegere monotype, typographe și linotype, cu rinduri de litere turnate din plumb, apăruse și se răspindise destul de mult sistemul overtype, mașina de cules care lucra fără plumb exclusiv pe bază fotografică. Mașina overtype este prevăzută cu un dispozitiv de teleimprimare. Fiecare mașină e totodată stație de emisie și recepție, astfel că textul bătut pe claviatura overtypului de la Paris poate fi recepționat in același timp in toate redacțiile din lume utilate cu overtypuri, și orice ziar poate apărea la aceeași oră in mai multe orașe ale lumii.

*
* *

* Vinzători de ziare.

La Londra, vinzătorii de ziare din cartierul East Side, cocoțați pe biciclete, distribuiau de zor ediția in limba engleza a ziarului „Journal d'Europe". Proprietarii puzderiei de dughene, prăvălioare și birturi mititele, ingrămădite claie peste grămadă de-a lungul străzilor intortocheate, din cartier, își cumpărau gazeta lor zilnică. Intr-o prăvălie ingustă și joasă din parterul unei clădiri ce se inălța la o răscruce, Jim Norton, faimosul boxer amator de altădată, astăzi fericitul proprietar al unei agenții de pariuri, scotea rotocoale de fum dintr-un trabuc gros, in timp ce gindurile sale goneau după potcoave de cai morți. Vinzătorul de ziare ii intrerupse ințeleptele-i meditații, care intotdeauna se opreau la unicul și marele lui ideal: „money" — banii!

Nasul turtit al lui Norton, fruntea sa, care nu trăda prea multă inteligență, umerii săi neobișnuit de lați, privirea sa rece, veșnic iscoditoare, nu erau de natură să inspire prea multă incredere. După infățișare nu puteai să-i ghicești virsta, dar se cunoștea de la o poștă că inainte fusese boxer, cu toate că trupul său, pornit spre obezitate, arăta că vedeta de altădată se afla in pragul imbătrinirii.

Cu un gest plictisit, Norton își intinse mina cit o lopată după ziarul care mai mirosea a cerneală de tipar. Articolul despre cursa ciclistă avu darul să-l captiveze de la primele cuvinte atit de mult incit nu observă că scrumul gros de pe trabuc ii căzuse pe vestă. După ce parcurse articolul pentru a doua oară, Norton își puse in mișcare cu multă febrilitate compartimentul cerebral hărăzit pentru formule matematice. Cu stiloul in mina dreaptă incepu să aștearnă, cu o viteză uimitoare, lungi coloane de cifre pe marginea albă a ziarului pe care-l avea in față. Rezultatul final ii stirni o vădită plăcere, căci buzele sale cărnoase sfirșiră prin a schița un zimbet plin de satisfacție.

Norton rămase timp de citeva minute nemișcat, adincit in tot soiul de calcule, apoi, fulgerat deodată parcă de o idee extraordinară, rupse grăbit in bucățele mici ziarul pe care-și făcuse socotelile. Se imbrăcă cu mișcări surprinzător de sprintene pentru proporțiile lui și incuie, la această oră cu totul neobișnuită, ușa agenției sale.

Cuprins brusc de o grabă neobișnuită, ingindurat, Norton se avintă in tumultul străzii. In sfirșit picase mult așteptata afacere-bombă. Nu mai avea decit să-și bage milioanele in buzunar.

*
* *

Parisul se deșteptase. Era ora cinci.

Roger Bertrand, un tinăr de douăzeci și patru de ani, controlor de blocuri in atelierul de motoare al fabricii „Renault", se spălă in grabă, își sorbi ceaiul stind in picioare, apoi din prag se mai intoarse spre maică-sa și strigă:

— Te-aș ruga să-mi calci pantalonii. Desearâ vreau să mă duc la cinema.

Sunetul sirenei il găsi gonind cu bicicleta și incercind să alunge ultimele rămășițe de somn pe care le mai purta pe gene, cu tot aerul proaspăt și destul de tăios al dimineții. După cițiva metri, pedalind din ce in ce mai viol, Roger își reveni. In apropierea fabricii se văzu silit să micșoreze viteza, din pricina avalanșei de bicicliști și de pietoni care aproape că barau străzile ce duceau spre uzină.

La intrările diferitelor secții ale uzinelor „Renault", mulțimea de muncitori care se grăbeau fiecare spre locul lui clocotea ca o mare bătută de vint.

În poartă, Bertrand fu tirit de șuvoiul de oameni lingă prietenul său Pierre Colin. Zărindu-se, iși strinseră miinile cu căldură.

— Am impresia că azi nu se face nimic, o să lucrăm tot schimbul fără intrerupere, rosti Pierre cu năduf. Miine insă, parcă văd că iar va izbucni... Iar s-au urcat prețurile cu zece la sută.

Mașinal iși introduseră foile de pontaj in crăpătura ceasului care inregistra automat ora exactă a intrării in fabrică, sigiliu necruțător care insemna piinea de toate zilele. Cei doi prieteni intrară impreună in vestiar, iși scoaseră din dulăpioarele numerotate halatele de lucru, apoi iși controlară incă o dată cu grijă buzunarele, ca să vadă dacă nu rămăsese cumva in ele vreun obiect de metal. Se supuneau astfel unei dispoziții severe prin care muncitorii n-aveau voie să introducă nici un fel de obiect metalic in fabrică.

Aceeași mișcare o făceau concomitent mii și mii de muncitori din uzină. Știau cu toții prea bine că nerespectarea dispoziției atrăgea imediata concediere a inculpatului. Ieșind de la vestiar, muncitorii treceau de-a lungul unui coridor in pereții căruia erau montate niște celule fotoelectrice menite să le controleze buzunarele. Razele lor invizibile — „ochiul mămichii", cum le poreclise Roger Bertrand — semnalau printr-o sonerie stridentă instalată in cabina controlorului prezența celui mai neinsemnat obiect de metal. Cind se intimpla uneori ca celula fotoelectrică să semnaleze ceva, șuvoiul de oameni care se indrepta spre uriașele hale de lucru era imediat oprit, iar muncitorul semnalat de aparat era supus unei percheziții corporale. La terminarea schimbului, „ochiul mămichii" iși relua necruțătoarea activitate.

Muncitorii care se revărsau la ieșire pe porțile uzinei fură intimpinați de o armată de vinzători de ziare. Uzi leoarcă de transpirație, gifiind incă de graba cu care alergaseră ca să nu le-o ia alții inainte, băieții ofereau ediția specială a ziarului „Journal d'Europe". Marele premiu de o sută de milioane franci avu darul să suscite interesul oamenilor, și in numai citeva clipe jurnaliștii rămaseră cu miinile goale. Bucuroși de vinzarea bună pe care o făcuseră, se opriră in fața tarabelor din colț ca să-și consume obișnuita porție de pommes frites, cartofi prăjiți.

Strinși in grupulețe, muncitorii uzinelor „Renault" discutau marele eveniment. Roger Bertrand citi impreună cu prietenii săi știrile in legătură cu vestita cursă ciclistă Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Cairo, cel mai de seamă eveniment sportiv din lume.

In scurt timp, grupul din jurul lui Bertrand se mări. Văzind mulțimea ce-i inconjura, Pierre Colin iși inălță vocea ca să-l audă și ceilalți:

— Dar tu, Bertrand? Ce mai aștepți? Ai in sfirșit prilejul să ne demonstrezi ce ești in stare. Aici, la cursele organizate pe uzină, tot nu mai ai adversar!

Lui Roger i se urcă singele in obraji. Prietenul său ii ghicise gindul ascuns, gind atit de indrăzneț, incit aproape că nu avea curaj să-l mărturisească nici sie insuși. Răspunse puțin mihnit:

— Văd că-ți arde de glumă, Pierre. Știi bine că nu-i de nasul meu o cursă atit de mare. Ce să caut eu printre cei mai buni cicliști din lume?

— N-ai dreptate. Nici gînd să te luăm peste picior, interveni François, contramaistrul in echipa căruia lucra Roger. Ar trebui să încerci. Du-te la federaţie, să te pună la încercare dacă vor! Ştii bine că n-ai pierdut încă nici o cursă!

— Aşa e, aprobă şi un alt muncitor. Du-te şi incearcă!

La indemnurile oamenilor, Roger făgădui in cele din urmă că se va duce să vadă cum stau lucrurile.

In drum spre casă, Roger fu cit pe ce să se izbească de citeva ori de automobilele ce goneau de-a lungul străzilor. Acasă, maică-sa, care pină atunci nu-şi văzuse vreodată băiatul beat, ii şopti lui André, mezinul:

— Mi se pare că Roger a cam tras la măsea.

In timpul mesei, André nu se putu abţine să nu-şi tachineze fratele, care părea căzut din lună:

— Ce-ai păţit Roger? Ţi s-a agăţat bicicleta de vreo fustă? Ai întîrziat de la masă şi taci ca peştele!

— Cum, nu-nţelegi? N-ai auzit de cursa Khartum-Cairo-Port-Said şi retur? Băieţii mă bat la cap să concurez şi eu. Asta-i tot.

— Ce-i cu tine, Roger? Baţi cîmpii!

Deodată tînărul incepu să rîdă zgomotos:

— Văd că habar n-aveţi ce se-ntimplă in lume! Uite ediţia specială a lui „Journal d'Europe". Citiţi-o şi-o să pricepeţi îndată!

Roger intinse ziarul mamei sale, apoi o întrebă:

— N-ai uitat, mamă, de pantaloni? Mă-ntorc îndată.

Peste citeva minute, Roger îşi încălecă sprinten bicicleta şi, pedalind voios de-a lungul străzilor pariziene proaspăt stropite, porni spre sediul federaţiei.

* * *

Vila doctorului Miguel Camberra se afla într-o regiune care, de pe vremea conquistadorilor, nu fusese călcată de picior omenesc. De aceea trecătorul pripăşit din intimplare pe aceste meleaguri şi-ar fi putut pune cu o îndreptăţită mirare intrebarea ce căuta o vilă singuratică pe rîul Ukajala, la cîţiva kilometri de impetuoasele unde ale uriaşului fluviu al Amazoanelor. Iar dacă ar fi dorit să aibă şi un răspuns sigur la această întrebare, ar fi însemnat să facă un drum destul de îndelungat tocmai la New York, unde, într-un birou al unei anumite secţii a uriaşului concern „General Chemical Company", un gentleman prea puţin cunoscut publicului i-ar fi putut explica cine şi cu ce scop a dispus construirea amintitei vile tocmai într-un loc atît de părăsit.

In preajma vilei se înălţa un turn masiv, care, după toate semnele, servea ca rezervor de apă. Singurii oameni care locuiau vila şi împrejurimile erau profesorul Camberra şi valetul său. Se spunea că departe, la cîteva sute de kilometri în amont de la confluenţa riului Ukajala, ar mai fi trăit citeva triburi de indieni pe care cuceritorii i-au „civilizat", cu alte cuvinte i-au decimat cu mijloacele moderne ale aşa-zisei superiorităţi europene.

De altfel cit vedeai cu ochii, de jur împrejur, era numai pădure. O imensitate nepătrunsă, mai deasă şi mai sălbatică decit junglele Indiei sau pădurea virgină din bazinul fluviului Congo. Doar cind şi cind işi mai făcea apariţia cîte o expediţie finanţată de cine ştie ce firmă pusă pe exploatarea lemnului de esenţă nobilă, expediţie

care lichida cite o părticică, defrişa o margine, atît cit se putea, căci fluviul Amazoanelor îşi apăra pădurea virgină, şi pădurea virgină îşi apăra fluviul.

Din cind în cind se mai pripăşea pe-acolo şi cite un misionar, dar rareori se intimpla ca vreunul dintre aceşti cucernici slujitori ai domnului să se mai întoarcă. Vinătorii de capete care populau pădurile virgine de la poalele munţilor Cordilleras de Los Andes, indienii din triburile Caraibo-Jekuano, Walka şi Umaua cînd li se oferea ocazia să se ospăteze din carnea vajnicilor trimişi ai proniei cereşti nu ţineau să respecte cituşi de puţin blindeţea idilică şi cucernicia misionarilor.

Profesorul — cel puţin aşa-i spunea valetul său — era un omuleţ mărunt şi uscăţiv. Firele rare ale părului său negru erau strins lipite de pielea trandafirie a căpăţinei. Pe nas purta nişte ochelari fumurii încadraţi intr-o ramă modernă — Zeiss-umbrall *, cum le spunea profesorul cind îi ştergea cu grijă, îndelung.

Nici măcar moderna instalaţie de aerisire nu izbutea să împrospăteze aerul apăsător din această seară de august. Miguel Camberra îşi controlă ceasul :

— Încă douăzeci de minute, bomboni printre dinţi, apoi, cu o mişcare lentă, se aplecă din nou peste lentilele microscopului stereoscopic din faţa lui. În razele obositoare ale luminii monocromatice, bucăţica de ţesut vegetal, tăiată cu microtomul, pălea, apărînd ca un fel de aglomerare de linii aproape imposibil de distins.

— Am mărit-o de şase mii de ori, continuă să bombănească profesorul înfuriat. Îmi omor ochii in pustietatea asta ca să scot ceva cu rabla asta optică, în timp ce dumnealor stau comozi în faţa microscoapelor electronice ! Şi mai au pretenţii ! Oricum, insă, mult a fost, puţin a rămas !

Liniştea laboratorului fu întreruptă de nişte chiote sălbatice.

— Dracu s-o ia de treabă ! sări Miguel de pe scaun. Cind îi aud, parcă mă simt la New York. Parcă ce ?! Ştiu ăia mai mult ? Ciriie şi ei fără rost toată ziua !

Andraglossa Kucocephalla**, papagalul cu cap alb, mai scoase un ţipăt, apoi îşi luă zborul. Profesorul se uită din nou la ceas. Încă cinci minute. Se aplecă asupra caietului său de însemnări şi-l deschise la litera T. „Tolerează fermenţii Q" — îşi notă Miguel in caiet, apoi îl închise, aşeză la locul lui filtrul monocromatic, scoase lamela şi o aşeză de asemenea la locul ei.

Profesorul lucra singur in laboratorul instalat in această vilă solitară. Şi, cu toate că nimeni nu-l obliga sau verifica, îşi respecta cu sfinţenie orele de lucru. Ceasul îi vesti că se apropie amurgul. Închise microscopul şi caietul cu însemnări, încuie uşa blindată a laboratorului şi ieşi pe terasă.

În faţa ochilor săi, peisajul ecuatorial se întindea in toată strălucirea sălbăticiei sale. Terenul defrişat din jurul vilei era apărat printr-un gard de sirmă încărcat cu curent electric de înaltă tensiune. Profesorul nu putea părăsi vila decit cu elicopterul sau pe Amazoane, ale cărui talazuri se rostogoleau maiestuos în depărtare.

„Nu merge şi pace! Ce-şi închipuie dumnealor? Adică eu nu ştiu

* Un fel de ochelari fumurii (N.R.).

** Papagalul cel mai răspîndit în pădurile virgine ale Braziliei.

că-mi trimit numai ciurucuri? Şi tot ce fac — îşi spuse Camberra în gînd — aparţine bossului care, cu toate acestea, nu binevoieşte să-mi trimită ceva din reactivii de tip nou care zac în safeurile superblindate ale trustului".

— Aţi dorit ceva, sir? îi întrerupse meditaţiile vocea piţigăiată a micului Joe.

Profesorul nu-şi dădu seama că ultimele cuvinte le rostise cu glas tare, de aceea se răsti miniat la puştiul care se ivise pe terasă.

— Ce te tot învîrţi pe-aici? Mai bine te-ai duce să pregăteşti cina!

Camberra se întoarse şi trecu în sufragerie. O bucată de vreme se plimbă liniştit de colo-colo, apoi făcu un gest plictisit cu mîna.

„Zadarnic. Totu-i zadarnic. Eu nu le dau M. B.-ul, în timp ce ei mă ţin în ghearele lor şi nu-mi dau drumul. Nu-i nimic. Odată şi odată se va rezolva şi chestia asta... ori o termin înecind-o în whisky, ori mă aleg cu un premiu Nobel!"

Se duse la radio şi apăsă butonul. Pînă să se încălzească aparatul, îşi turnă un păhărel de whisky. În curind auzi vocea plăcută a unei tinere fete, care anunţă cu glas voios:

„Dragi ascultători, transmitem un scurt buletin de ştiri".

Miguel dădu băutura pe git, apoi ascultă plictisit veştile care informau ascultătorii despre diferite întruniri politice şi alte evenimente. Intenţiona tocmai să închidă aparatul, cînd fata işi schimbă vocea anunţind ştirile sportive. Miguel se opri. „Ziarul parizian «Journal d'Europe» — continuă crainica — organizează cea mai mare cursă ciclistă din toate timpurile, dotată cu un premiu de o sută de milioane de franci. Cursa se va desfăşura pe ruta Khartum — Cairo — Port-Said şi retur. Vom reveni cu amănunte în următorul buletin, care se va difuza peste o oră".

Miguel rămase o clipă uluit, cu ochii aţintiţi la aparat. Apoi plesni din degete, zicindu-şi: „Poftim, un nenorocit înzestrat cu un plămîn zdravăn poate ciştiga o sută de milioane apăsind pe pedale, în timp ce pe mine mă mănîncă aici băutura şi ţînţarii"... Miguel îşi înălţă capul, uitindu-se la aparat ca şi cind l-ar fi izbit cineva cu pumnul în piept. Apoi îl închise, se întoarse şi se aşeză la masă, unde-l aştepta cina.

*

* *

— Fireşte, işi încheie prelegerea profesorul Emme, titularul catedrei de biochimie de la Sorbona, dumneavoastră v-aţi aştepta ca acum, după ce v-am vorbit atita despre hemaglutinaţie*, să vă explic şi care-s cauzele care o provoacă. Vă mărturisesc că aş dori şi eu să le cunosc. Căci dacă le-aş cunoaşte, am fi de bună-seamă în stare să dirijăm imunitatea, dar în cazul acesta mă tem că pe de o parte n-aş mai avea ce să vă predau la cursurile mele, iar pe de altă parte m-aş pomeni ales membru al Academiei Franceze — lucru de care însă mă rog să-i ferească dumnezeu pe toţi fiii lui iubiţi.

Profesorul se sculă, îşi luă catalogul sub braţ şi părăsi amfiteatrul în aplauzele furtunoase ale studenţilor, care rideau din toată inima.

---

* Hemaglutinaţia-aglutinaţia — închegarea serului sanguin sub influenţa microorganismelor (N.R.).

Studenții anului trei continuau să mai ridă și cind coborau scările.

— E un tip extraordinar Emme al nostru, zise Garrance prietenei sale Yvonne Charpentier. Pînă și străbunicul lui a fost ateu. Nu-l vezi? Vine la facultate cu „L'Humma" in buzunar și-l imploră pe bătrinul Demiurg să-l ferească de societatea „înțelepților" noștri zaharisiți.

— E fenomenal, nici vorbă, răspunse Yvonne, dar ce folos! N-am reușit să pricep chestia asta cu hemaglutinația.

— Ia nu mai pălăvrăgiți atita, că se răcește Bouillabaisseul*, le strigă Marie Claudan, o brunetă bine legată. Hai să-ntindem pasul. Și după ce li se mai alăturară două studente în medicină, se indreptară de-a lungul incinselor pavaje pariziene spre gura metroului.

— C'est le piston, piston, piston, qui fait marcher la machine, începu să cinte Jeanette. Celelalte o urmară cintind la unison cintecul studenților fără bani, cînd le ajunse din urmă val-vîrtej avalanșa vînzătorilor de ziare cu ediția specială a ziarului „Journal d'Europe".

— „Journal d'Europe", „Journal d'Europe"! O sută de milioane de franci premiu! Cu bicicleta prin lumea arabă! „Journal d'Europe"! Khartum-Cairo... Cairo-Suez-Port-Saïd și retur...

Yvonne se desprinse cu mișcări iuți din mijlocul grupului și se repezi spre primul camelot care se îndreptă spre ea. Cumpără ziarul, apoi se reintoarse printre prietenele ei săltind voioasă intr-un picior.

— Il vrăjesc eu pe bătrinul, să mor eu dacă nu-l vrăjesc și plec in Egipt!

— Pînă una alta am impresia că ai să te-ntorci acasă cu stomacul gol dacă te mai fițîi mult! Ce-i cu tine? Ai căpiat? o întrebă Marie.

— Să-mi spuneți ce vreți dacă nu l-oi da gata, repetă Yvonne. Apoi împături ziarul, il viri sub braț, făcu stînga împrejur și dispăru cu pași repezi.

— Asta a căpiat de-a binelea de cînd lucrează la „Vie ouvrière".

— I s-a urcat cerneala de tipar la cap!

— Lăsați-o! ii luă apărarea Garrance... Săraca, dacă n-ar lucra, n-ar avea cu ce să-și urmeze studiile. Taică-său e contabil, trăiesc din 35.000 de franci pe lună. Cred că vă-nchipuiți cum e!

— Parcă eu nu știu! zise Jeanette. Dar nu despre asta-i vorba. Și eu țin foarte mult la Yvonne, dar tocmai pentru că are o situație familială atit de grea nu pot pricepe cum poate fi in stare să ia lucrurile atit de ușor. Și de unde siguranța ei nemaipomenită că trebuie să-i reușească neapărat totul?

— I-o doresc din toată inima, puse capăt discuției Garrance.

Micul grup ajunse la gura metroului.

— Atenție! Pericol de moarte! strigă Marie, apoi, ținîndu-se de braț, se aruncară in bulucul oamenilor care coborau scările.

In timp ce fetele continuau s-o judece, Yvonne ajunse la redacție. Năvăli in birou cu sufletul la gură și strigă incă din prag:

— Unde-i șeful?

— Stă de vorbă cu motanul său, răspunse Pierre Moineaux, un băiat tinăr, ciolănos, cu păr castaniu. Nu-i deloc dispus să discute cu noi.

— Cu mine insă da, răspunse Yvonne, repezindu-se ca o vijelie, fără să mai bată la ușă, in cabinetul șefului.

---

* Ciorbă pescărească din animale marine (lb. fr.).

Pierre nu se înşelase. Şeful şedea într-adevăr cu o mutră plictisită la biroul său, dezmierdîndu-şi motanul.

— Tu nu bei, îi spunea filozofic motanului, deci habar n-ai ce-i viaţa !... In schimb nimeni nu-ţi cere să scoţi un ziar. Şi cînd ţi-oi spune eu...

— Mon chef, se năpusti Yvonne spre biroul lui, vă aduc lozul cel mare !

— Cine ţi-a dat voie să intri ?

— Mi-o impun interesele ziarului ! Trebuie să mă trimiteţi în Egipt.

— Aa ! Nu mai spune ! Dacă-i aşa, nu mai incape nici o discuţie, te trimit ! Dar înainte de toate nu strică să mă sfătuiesc cu Louis Quatorze. Dacă dumnealui e de acord, n-ai decît să pleci.

— Şefule, nu-mi arde de glumă ! Uite ediţia specială scoasă de „Journal d'Europe" ! Citeşte-o şi vei vedea că-i o afacere-bombă !

Jean Locorde, redactorul-şef al gazetei „Vie ouvrière", făcu o mutră acră, apoi îl mătură de pe birou pe Louis Quatorze, care părea profund jignit în demnitatea lui, şi întinse mîna după ediţia specială.

Se uită peste articolul cu pricina, apoi işi întoarse privirile, de data aceasta ceva mai prietenoase, spre fata care se frămînta în faţa lui de emoţie.

— Bine... în fine. A trebuit să vină şi asta. Cărui gazetar începător nu i se întîmplă să descopere America ?!

— Dar, şefule...

Redactorul-şef nu-i lăsă însă timp să-şi termine fraza.

— Bine, bine, ştiu... Aşa-i în Franţa ! Tot ce-i în legătură cu ciclismul e o afacere. Tiraj dublu, triplu, dar mai ales ediţii speciale ! Numai că afacerea asta ne-ar costa mai mult decît cîştigul. Ascultă-mă ce-ţi spun : îţi închipui poate că „Journal d'Europe" s-a apucat să ofere cîştigătorului suta de milioane numai aşa, de florile mărului ? Din moment ce sînt dispuşi să dea o sută de milioane, înseamnă că vor să cîştige două sute, iar nouă n-o să ne rămînă nici pentru un cornet de seminţe. E clar ?

— O fi, mon chef, dar zău nu pricep cum va cîştiga „Journal d'Europe" cele două sute, căci un lucru e sigur : din tiraj n-o să le scoată ! Pe cînd noi nu plătim nici un premiu în afacerea asta, în schimb reportajele trimisului nostru special ne vor sălta cu siguranţă tirajul încă pe-atît, insistă Yvonne, şi în timp ce-şi aranja şuviţele părului, ochii ei mari şi negri îl fixau pe redactorul-şef cu o gravitate neobişnuită, care nu putea totuşi umbri sclipirea lor.

— Hm ! S-ar părea că ai şi tu puţină dreptate... In orice caz, trebuie să mă mai gîndesc... Apropo, eşti liberă mîine seară ?

— Fireşte. Dacă e nevoie pot veni şi mîine seară la redacţie.

Şeful pufni în rîs.

— Cu alte cuvinte nu poate fi vorba de cinema, nici de vreo invitaţie. Deocamdată e bine şi aşa. Mîine-ţi dau răspunsul.

— La ce oră ? tresări înviorată Yvonne.

— Păi, să zicem la ora şapte, aici la redacţie. Toată viaţa mea am fost cavaler... Nu-i aşa, Louis Quatorze ?

Louis Quatorze işi reluă locul torcînd în braţele şefului.

— La revedere ! La revedere !

Yvonne se răsuci pe călcîie şi părăsi biroul.

* * *

— Domnilor, începu Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe", voi fi scurt.

Fotoliile comode aşezate în jurul mesei rotunde din sala de consiliu erau ocupate, în afară de directorul general, de încă şapte persoane. Atmosfera nu părea prea veselă.

— Contrar obiceiului nostru, continuă directorul general, de data aceasta aţi aflat din coloanele ziarului despre premiul de o sută de milioane de franci cu care ziarul nostru înţelege să doteze cea mai importantă cursă ciclistă din Egipt. Ţin să vă spun din capul locului că suma e finanţată de banca de credit „Duvernois". Cred că nu-i nevoie să vă mai explic ce înseamnă aceasta, după cum nu-i nevoie să fac o paranteză pentru a vă spune că ne aflam, mai bine zis ne aflăm şi astăzi, într-un impas destul de neplăcut. Tirajul zilnic al ziarului „Journal d'Europe" a scăzut în ultimele trei luni cu 700.000 de exemplare. Trebuie aşadar să facem ceva, şi banca a socotit, desigur, pe bună dreptate, că exploatarea unui eveniment sportiv e, în orice caz, mai rentabilă şi mai puţin riscantă decît aceea a unui eveniment politic oarecare. A fost de ajuns să publicăm ştirea despre această cursă, şi tirajul s-a şi dublat. Pe de altă parte socotesc că nu vă spun nimic nou arătîndu-vă că — deşi e vorba despre un eveniment sportiv — însemnătatea acestei curse nu trebuie subestimată nici sub aspect politic. Ne-o dovedeşte de altfel în mod elocvent telegrama de felicitare din partea generalului André Ferun. Vă asigur deci că nu vom irosi zadarnic capitalul investit. Premiul, ori cît de mare ar fi, nu grevează prin nimic acţiunile noastre. Sînteţi de acord ?

Zîmbetele de pe feţele celor şapte membri ai consiliului de administraţie confirmară că într-adevăr n-a fost nevoie de prea multe cuvinte pentru ca să cadă cu toţii de acord.

— Dacă-i aşa, conchise directorul, apăsînd butonul soneriei fixate pe masa de consiliu, are cuvîntul maître Jean.

La sunetul clopoţelului îşi făcu apariţia un chelner bătrîn.

— Cu ce vă putem servi ?

Consilierii îşi comandară băuturile preferate, primind cu plăcere invitaţia directorului general.

— Prin urmare, ne-am înţeles ; deseară la „Follies" *. La revedere !

CAPITOLUL II

Ultimul care află de un eveniment sportiv este întotdeauna spectatorul din tribună. La Londra, ca de altfel în toate cercurile sportive din Occident, primul şi cel mai bine informat e şi astăzi bookmakerul **, agentul de pariuri.

Jim Norton se urcă grăbit într-un taxi şi dădu şoferului adresa : Sidney River 217. Maşina înghiţi în goană kilometrii şi, ajungînd în

* „Follies bergères" — vestit local parizian (N.R.).

** Bookmakerii (agenţii de pariuri sportive) mici string un mare număr de pariuri şi le vînd firmelor mai mari, care, la rîndul lor, le vînd firmelor şi mai mari ş.a.m.d. Pînă la urmă, pariurile se concentrează în mîinile cîtorva „trusturi de bookmakeri", care au un caracter de întreprindere comercială de proporţii mari, dispunînd de capitalurile bancare echivalente (N.R.).

strada indicată, opri în faţa unei clădiri vechi cu cinci etaje. Norton plăti, coborî din taxi, apoi urcă în goană scările, sărind cîte două trepte deodată, pînă ajunse la etajul IV. Acolo se opri gîfîind în faţa apartamentului din stînga şi apăsă pe butonul soneriei de lîngă uşa pe care se afla o tăbliţă cu inscripţia:

John Donald, bookmaker
Curse — pariuri sportive

Uşa se deschise. Jim trecu val-vîrtej printre bookmakerii şi amatorii de pariuri care aşteptau în anticameră şi intră de-a dreptul în biroul şefului.

— Hallo, Donald!

— Hallo, Jim, răspunse şeful agenţiei, un om îndesat, cu obrajii ca luna plină. Ce vînt te-aduce? Nu cumva articolul din „Journal d'Europe"?

— Păi..., făcu Jim.

— Haide, ia loc şi ascultă ce-ţi spun eu. Îşi scoase bloc-notesul şi începu să citească: „Pînă acum sînt 247 de participanţi. Favoritul e Edmondo Diaz. Se merge pe el la paritate. Următorii trei sînt Paul Tissu, Frank Spiegel şi Van Lauen. Toţi trei merg cu trei la unu. La plasă se plăteşte pentru Tissu şaisprezece la cinci, pentru Spiegel şi Van Lauen paisprezece la zece. Termenul pentru închiderea înscrierilor e 21 august. În 2 septembrie 1962... se dă plecarea la Khartum. Da, 2 septembrie 1962..., repetă bookmakerul cu voce scăzută.

— Cumperi pariuri? întrebă Jim.

— Băieţii au şi început să lucreze pe teren.

— Cît să-ţi aduc?

— Ştiu şi eu?! N-aş putea să-ţi spun încă exact. Jocul e cam tare. În orice caz valoarea pariurilor înregistrate pînă acum depăşeşte înzecitul premiului. Deocamdată poţi să-mi aduci pariuri în valoare de un milion.

— Şi cu cît mergi pentru un pronostic sigur?

— Trebuie să stau întîi de vorbă cu Darin şi cu Torelli. Dar dacă-mi promiţi că te ocupi tu de treaba asta, cred că vom merge pînă la cincizeci.

— Azi e miercuri. Pînă luni îţi aduc tuyaul *, răspunse Jim atingînd cu vîrful degetului borul melonului pe care-l scosese din cap, apoi ieşi din cameră. Pe drum îşi făcu o socoteală rapidă: Trustul lui Donald era cel mai tare pe piaţă. El singur stătea pe cel puţin patruzeci de milioane de dolari. Agenţia pariziană a lui François Darin stătea şi ea pe cel puţin treizeci. Torelli era şi el om de vreo 25. Cu un asemenea trio, nici dracul nu se mai putea măsura. Trei trusturi ca ale ăstora băga la buzunar pe toţi bookmakerii mărunţi, dar... să vedem ce zice şi bossul.

Fluieră după un taxi şi se întoarse acasă.

*
* *

— Hallo, New Yorkul, hallo... hallo... daţi-mi D.C.G. 368.549.107. Da... Hallo, boss? Da, eu sînt... aţi aflat deci... e-n regulă... plec mîine dimineaţă cu avionul de 10,25. All right! **

---

* Tuyau — în argoul parizian „cîştigător sigur, pe baze ilicite".
** All right! — în regulă (lb. engl.).

Norton așeză receptorul în furcă, apoi scoase dintr-un colț un geamantan elegant și se apucă să-și facă bagajul. Pe urmă chemă biroul societății „A. E. Transatlantic Company", își comandă un bilet și, fluierînd voios, se trînti pe canapea. Gîndurile îi alergau însă nebunește. „Acum ori niciodată. Dacă-mi reușește lovitura asta intru și eu în trust. Adică... de ce nu mi-aș face chiar eu un trust?... Numai de-aș ști în ce ape se scaldă bossul. După cîte mi se pare, însă, nu numai că-i bine informat, dar și-a vîrît și el mîna în organizarea cursei. Și, în definitiv, ce-are a face? Dacă-mi pică partea mea, n-are decît să cîștige cît o vrea"...

Dimineața se duse cu un taxi la aerodromul de la Croydon. Un Douglas cvadrimotor stătea gata să-și ia zborul. Norton își ocupă locul; cînd aparatul decolă, își controlă ceasul. „La șapte douăzeci și cinci sînt acolo" — bombăni, apoi scoase un ziar din buzunar și se cufundă în fotoliul comod.

Avionul ajunse la destinație cu o întîrziere de o jumătate de oră, adică la 7.55 ora Greenwichului.

Taxiul luat de Norton se îndreptă înspre centrul insulei Manhattan, situată între Hudson și East River, apoi se opri în fața unui zgîrie-nor din strada 311. Fostul boxer intră în liftul zgîrie-norului de proporții relativ reduse și se opri la etajul 10. La chemarea soneriei apăru un valet care-l conduse imediat în cabinetul șefului, Gary Stapleton, directorul biroului de securitate al trustului „General Chemical Company". Bossul îl aștepta.

— Hallo, Jim!

— Hallo, boss!

De după biroul din față se ridică un bărbat înalt și uscățiv, îmbrăcat într-un costum de o croială impecabilă. Profilul său arăta ca sculptat cu dalta, iar ochii săi de un albastru închis, căzuți în fundul orbitelor, erau încununați de sprîncene negre și de un păr ondulat, cu numeroase fire argintii. Maxilarele sale proeminente încadrau o bărbie energică, trapezoidală.

— Ai aranjat ceva? îl luă iute bossul.

— Am vorbit cu Donald. Spunea că, în caz de tuyau, trustul lui e dispus să meargă fără ezitare pînă la cincizeci de milioane de dolari.

— Puțin, constată bossul. Vreau să pariez o sută de milioane pe omul nostru.

Norton se uită o clipă încremenit la boss, pe urmă reluă discuția:

— Nu-mi închipuiam să pornim cu atîta. E drept că mi-am făcut eu anumite socoteli cum să înlăturăm pe favoriți... pe cîțiva putem chiar să-i cumpărăm, dar cine ne garantează că iese omul nostru?

— Tocmai pentru asta te-am chemat. N-ai decît să faci ce-ți spun eu....

Norton își împinse melonul în creștetul capului.

— Aș vrea să știu în primul rînd cine va fi cîștigătorul și cum vom putea să-i asigurăm victoria?

— Bănuiam că o să mă întrebi, zîmbi șeful. Ei bine, treaba asta se face prin două lovituri: înainte de toate pariem cu toată suma pe Horst Müller. Pariurile trebuie aranjate cu băieții în așa fel ca suma să se împartă la cît mai mulți bookmakeri mărunți. Horst e un outsider necunoscut, se va plăti deci pentru el patruzeci pînă la cincizeci pentru unu. Iar ca trusturile să nu bănuiască nimic, îi vei da lui Donald un tuyau fals. O să-i spui că favoritul numărul unu e Michel

Serpente şi îl cotezi imediat cu 50 de milioane. In felul ăsta sustragi atenţia trustului Donald, iar Donald şi banda lui vor acoperi pariurile bookmakerilor mărunţi, deci inclusiv şi sumele puse pe Horst, şi cu asta sîntem şi noi acoperiţi. Suma cu care pariezi pe Serpente e destul de mare ca să-i convingă că tu însuţi mergi la sigur pe victoria lui. Important e însă să nu afle nimic. Aşa vor plăti fără nici o teamă pentru Horst. Pricepi ?

— Am înţeles. Pierdem la Serpente cincizeci de milioane, în schimb cîştigăm de pe urma lui Horst patru miliarde, şi dacă totul merge strună nu numai Donald şi ai lui, dar toate trusturile de bookmakeri din lume se vor vedea silite să-şi închidă tarabele... iar eu îmi deschid o agenţie cu un capital de două sute de milioane.

— Două sute de milioane ?... Poate voiai să spui cinci milioane ?!

— Nu, boss. Dacă ţie-ţi convine tuyaul, de ce să nu-mi convină şi mie ?! Aşa că, dacă n-ai nimic împotrivă, mizez şi eu cu cele cinci milioane. Iar dacă nu vrei, îmi dai zece acont.

— Bine, pariază. Depinde şi de tine ca totul să meargă strună. Îmi convine să fii cointeresat, mai ales că în felul ăsta nu-ţi iei partea decît în caz de reuşită.

— All right ! Şi care-i lovitura a doua ?

— Mîine dimineaţă pleci cu avionul la Rio de Janeiro. Acolo te duci la Fernando Sostilerra, care-ţi pune la dispoziţie un elicopter şi... un plic, în care vei găsi un carnet de cecuri şi instrucţiunile necesare. Deocamdată ţine o mie de dolari. De îndată ce ai aranjat treaba, mă înştiinţezi, dar nu te întorci, ci te apuci de lucru. Dacă treaba merge pe sfoară, te poţi prezenta la Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe", care-ţi va pune la dispoziţie celelalte sume necesare ca să duci totul la bun sfîrşit. All right ?

— All right ! răspunse Norton, apoi strînse mîna întinsă peste birou şi plecă.

*
* *

Nu se putea spune că Jim Norton era suflet de poet, totuşi panorama oraşului Rio de Janeiro îl fermecă şi pe el. E drept că pe vremuri nu frumuseţea peisajului îi atrăsese pe portughezi, ci aurul, totuşi, în 1566, după ce cuceriseră fortăreaţa franceză din port şi au pus mîna pe acest teritoriu, găsiseră că locul e cît se poate de potrivit spre a-şi statornici aici capitala. Este îndeobşte cunoscut că Rio de Janeiro, unul dintre cele mai moderne oraşe ale lumii, se bucură de o aşezare bogată în frumuseţi naturale aproape fără egal. De aici, din această capitală, pornesc spre toate colţurile lumii bogăţiile Braziliei : cafeaua, bumbacul, cauciucul, bananele, ceaiul, porumbul şi zecile de milioane de capete de vite de tot soiul, care pasc pe întinsele savane din partea de sud a ţării.

Taxiul lui Jim trecu prin „Praça da Republica", ocoli biserica Sf. Ana, mai făcu cîteva sute de metri şi se opri în faţa unei vile, o adevărată capodoperă a faimosului arhitect şi urbanist francez Le Corbusier.

Vila era construită pe piloni, cu uriaşele ei geamuri îndreptate toate spre sud sau răsărit.

Jim deschise uşa ascensorului montat în pilonul central ; covorul mobil îl purtă spre destinaţie. Găsi cartea de vizită căutată, dar nu-

mărul apartamentului se schimbase, pesemne, între timp. Bossul îi dăduse nr. 11, iar aici, deasupra cărții de vizită, se vedea 13, număr ce avu darul să-l indispună oarecum pe Norton, care pentru o clipă se simți ispitit să se întoarcă. Totuşi cobori de pe covorul mobil şi, după ce făcu un gest nervos cu mîna, sună.

— Senor Norton? întrebă proprietarul apartamentului, arătindu-şi dantura sclipitoare. Buenos dias senor, îl salută apoi în limba spaniolă poftindu-şi musafirul să intre.

La salutul spaniolului, Norton răspunse cu „hallo". Era singurul salut — în afară de gestul celor două miini împreunate deasupra capului învingătorului — pe care fostul boxer îl socotea demn pentru un om. Luară loc, iar Norton deschise vorba în engleză.

Fernando Sostilerra işi păstră zimbetul forțat şi-i răspunse într-o engleză impecabilă:

— Nu face nimic, vorbesc destul de bine şi engleza.

— O fi, dar eu n-am venit să fac exerciții de engleză cu dumneata, ci pentru altceva.

— Fireşte. La dispoziția dumneavoastră. Sigiliul este intact, zise Fernando, întinzîndu-i un plic gros, care purta cinci sigilii.

Norton viri plicul în buzunar şi se uită cu un aer neîncrezător în jurul lui.

— Vă rog să dispuneți de camera dumneavoastră. Pe toată durata şederii dumneavoastră, sinteți, fireşte, musafirul meu. Iar elicopterul meu vă stă la dispoziție la orice oră doriți.

— N-am de gînd să plec decit miine dimineață; îmi vîjiie timplele de-atita zbor.

— Cum doriți. Dacă vă face plăcere, putem ieşi undeva, să vă mai limpeziți capul. Dar dacă vă simțiți obosit, vă rog să vă odihniți.

— Sint obosit. Unde mi-e camera? întrebă Jim pipăind plicul din buzunar.

Fernando sună.

— Condu oaspetele în camera lui, îi porunci valetului care apăruse la semnalul soneriei, apoi îşi luă rămas bun de la Norton stringîndu-i mina prieteneşte.

— Vă doresc odihnă plăcută. Pedro vă stă la dispoziție, orice v-ar trebui. Între timp voi da şi pilotului instrucțiunile necesare.

Norton porni, urmat de valet, dar, ajuns la uşă, se opri ca şi cind ar fi vrut să întrebe ceva; răzgîndindu-se, însă, făcu un gest cu mina şi-şi continuă drumul.

„Nu-l mai întreb nimic — işi spuse Norton. Sint convins că bossul nu i-a spus nimic". Şi, o dată ajuns în camera lui, chemă Londra la telefon, grăbit să ia legătura cu şeful trustului de bookmakeri.

— Hallo, Donald! Vorbeşte Jim. Pronosticul e Michel Serpente. Notează-ți-l, pariez pe el cincizeci de milioane. E-n ordine?

— All right! răsună glasul răguşit al celuilalt.

Norton închise telefonul, se dezbrăcă şi, după ce făcu baie, se culcă.

— Bine că s-a dus, bombăni Fernando Sostilerra, căci, deşi, după cite ştiu, vine de la Londra, acest gentleman e yankeu sadea, îmi pun capul că-i yankeu...

*
* *

Elicopterul zbura deasupra unor păduri imense pe unde nu călcase încă picior de om. Jim Norton privea cu un aer încruntat, cu fruntea încrețită peisajul ale cărui contururi începeau să se desluşească în ceața zorilor.

— Pentru asta, prin urmare, sînt bun să-mi pun pielea la mezat; în schimb carnetul de cecuri e emis pe numele lui Camberra. Şi dacă reuşesc să cad de acord cu el, e bine, iar dacă nu, îmi risipesc mia de dolari degeaba. Şi nu mă aleg cu nimic, îşi făcea socotelile Jim după cum îi era obiceiul. Deh, el e bossul, el dictează.

Elicopterul îşi încetini viteza, apoi se opri şi coborî în linie verticală. Acum plutea deasupra unui mic luminiş, în mijlocul căruia se desluşeau contururile unei vile singuratice, cu acoperişul sclipind în ceața zorilor. În spatele vilei se afla o placă de beton de 1.250 metri pătrați, terenul de aterizare. Norton deschise uşa micului elicopter tip sport, scara se declanşă automat, şi boxerul dădu să coboare pe micul teren de aterizare. Dar de abia puse piciorul pe pămînt, cînd fu oprit de un strigăt.

Surprins, tresări întorcîndu-şi capul spre pilotul care se pregătea la rîndul lui să coboare: la semnul acestuia privi în jurul său. În spatele său zări şase dulăi, dispuşi într-un semicerc perfect, nemişcați ca nişte statui, dar gata să sară. Nu scoteau însă nici cel mai uşor mîrîit. De spaimă, Norton fu cît p-aci să-şi înghită trabucul. Prevăzător, se retrase grăbit în elicopter, unde, simțindu-se mai în siguranță, începu să-şi bată capul cum să anunțe pe locatarii vilei. Deodată, spre uimirea lui, cîinii întoarseră spatele aparatului şi porniră spre vilă. Nu peste mult se ivi un omuleț mărunt, sfrijit, care se apropia cu paşi liniştiți spre elicopter, urmat de un băiețaş negru. În urma celor doi, păşind alene, veneau cei şase dulăi.

Norton coborî din nou din aparat şi se îndreptă cu paşi apăsați spre omulețul care se apropia de el. Se sili să-şi compună un zîmbet prietenos, apoi se adresă savantului care venea în fruntea ciudatului convoi.

— Domnul profesor doctor Miguel Camberra?

— În persoană. Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Jim Norton. Dacă n-aveți nimic împotrivă, aş vrea să-mi acordați o scurtă întrevedere pentru a discuta o chestiune de afaceri.

— Poftim, dădu din umeri profesorul. Cu toate că nu mă ocup de afaceri, totuşi, dacă v-ați deranjat pînă aici, fiți bine venit. Mai cu seamă că aici duc o viață destul de singuratică.

Omulețul făcu semn băiețaşului negru, care porni înainte, conducînd cîinii undeva în spatele vilei. Ajungînd în fața vilei, Norton constată uimit că vila nu era atît de mică pe cît i se păruse de la distanță. Uriaşa ei terasă era împrejmuită de jur împrejur cu o plasă împotriva țînțarilor. Cu toate că luminişul era destul de mare şi nu era stropit decît la margini cu D.D.T. lichid, mirosul ajungea pînă la vilă. De pe terasă trecură printr-un hol impunător şi de acolo dădură în cabinetul de lucru al profesorului. Norton îşi dădu silința să pară cît mai manierat.

— Iertați-mă că vă deranjez la o oră atît de matinală.

— Ca să fiu cu totul sincer, m-ați deranjat într-adevăr, dar ora nu e prea matinală. Sînt sculat de mult. În ultima vreme mă cam ocoleşte somnul. Dar nu despre asta-i vorba. Aş vrea să ştiu cine v-a trimis şi cum ați ajuns aici?

— Da... să vedeţi... am auzit la Rio de Janeiro...

— Cred că am vorbit destul de limpede, îl întrerupse profesorul. Probabil că veniţi într-adevăr de la Rio, dar acolo n-aţi putut auzi nimic. Un singur om vă putea trimite aici! mai bine zis societatea... noastră.

— Sincer vorbind, nici nu... nu ştiu cine m-a trimis.

— Aha! Sper însă că n-aţi venit ca să aflaţi de la mine cine v-a trimis.

— Nu. Asta mă interesează deocamdată prea puţin. Am venit să vă ofer un milion de dolari pentru zece zile de treabă.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar n-aş crede să fiu în stare să inventez în zece zile un procedeu convenabil de a fabrica aur.

— Nici vorbă despre aşa ceva. Tot ce vă rog este ca în răstimpul de care v-am spus să folosiţi ceva în interesul scopurilor noastre... un lucru ce l-aţi descoperit mai de mult.

— Iertaţi-mă, dar n-am nici un fel de descoperire. Deocamdată lucrez la cîteva fleacuri neînsemnate.

— Şi cum stăm cu varianta perfecţionată a Meskalinei?

— Nu vă supăraţi, cu toate că-mi aduc aminte foarte vag de termenul Meskalină, n-aş putea să vă spun, aşa, la repezeală, despre ce este vorba.

— Tot ce se poate ca dumneavoastră, domnule profesor Miguel Camberra, să nu vă aduceţi aminte de ea, cu toate că problema e destul de interesantă. Dacă-i aşa, îngăduiţi-mi să vă citesc cîteva rînduri scrise de o persoană nu prea deprinsă cu mînuirea condeiului.

— Din partea mea, n-aveţi decît! îşi controlă ceasul profesorul. E ora şapte. La opt fix mă apuc să lucrez.

— Un ceas îmi ajunge, răspunse Norton, apoi scoase un text scris la maşină şi începu să citească.

CAPITOLUL III

„Joi, 17 iulie 1944

Afară de paznici, sînt numai fete şi femei; femei şi iarăşi femei...

Mi-a dat Franz creion şi hîrtie. Dacă se află, îl împuşcă. Dar n-o să afle nimeni, niciodată. Franz e austriac şi a fost comunist. Nu se teme de nimeni. De altfel aici sînt relativ puţini paznici. Deunăzi mi-a dat o bucată de ciocolată. Şi tot lui i-au dat lacrimile în ochi. «Crede-mă — îmi spunea — mai există oameni şi printre noi. Nu numai mie mi-este ruşine».

Am avut iarăşi supă de morcovi la prînz. După-amiază am montat ţevi. Am impresia că lucrăm la construirea unei fabrici de cauciuc sintetic sau de benzină. Astăzi iarăşi au fost duse trei la casa albă.

19 iulie

Sarah susţine că primim o mie de calorii pe zi pentru că muncim. Eu una nu cred. Nu trec de şapte sute. Atît ne dădeau şi la Auschwitz. Iarăşi ne-au tuns. La prînz am avut tot supă de morcovi. Am furat doi cartofi cruzi. Annie mi-a dat o aspirină. N-a putut face rost de opiu, nu vrea să-i dea nimeni. Mă tem de diaree. Casa albă pare să nu fie totuşi un crematoriu. Pe Franz nu l-am văzut de două zile. De ce nu s-o fi întorcînd nimeni din casa albă?

25 iulie

Am făcut diaree. Mi-au dat zece picături de opiu. Nu beau apă. Azi am ieşit de cincisprezece ori. Mi-am dat prînzul pentru două pastile de cărbune. Dacă se află, mă stîlcesc în bătăi. Rose nu mă va trăda. Todi m-a ameninţat azi după-amiază că dacă mai ies o dată îmi face raport. Dacă o face, mă ia şi mă bagă la gaze. Atîta pagubă.

Azi au fost duse alte cinci fete la casa albă.

27 iulie

A sosit un nou transport de femei. Două dintre ele poartă tatuate literele F.H. *. Habar n-am cum au ajuns aici. Celelalte opt sînt netatuate, n-au fost nici la Auschwitz. Franz mi-a dat trei pastile. Nu ştiu ce conţin, dar începe să-mi cedeze diareea. Azi după-amiază Franz m-a ţinut în baracă. Mă tem că-l toarnă Blockältestera **. Dacă scap de aici o omor pe Blockältesteră. Fetele spun că au fost aduse azi trei fete de la casa albă şi repartizate la ele. Toate trei munceau ca nebunele. Au căpiat.

30 iulie

Am scăpat de diaree, dar mă simt încă slabă. Fetele bănuiesc că blestemata de Blockältester mi-a dat opiu. Le las să creadă ce vor, căci nu pot să-l trădez pe Franz.

Of, de ce n-am otravă sau vitriol să omor pe loc pe mizerabila aia. Schimbul de noapte spune că cele trei fete aduse de la casa albă au muncit toată noaptea. Şi au lucrat şi în schimbul nostru pînă la capăt. Dacă o fi adevărat, înseamnă că au lucrat treizeci şi şase de ore fără întrerupere. Nu ştiu cum mai rezistă. Azi mi-am mîncat prînzul. Mi-am strîns aproape o jumătate de kilogram de pîine în timpul cît am fost bolnavă. Aş vrea s-o pun deoparte.

4 august

Mi s-a furat jumătate din pîine. Cred că Blockältestera a dat-o unuia dintre favoriţii ei. Restul l-am mîncat dintr-o dată. Trei sute cincizeci de grame de pîine. N-am reuşit să mă satur. Noaptea trecută, cele trei fete au dispărut. Au lucrat aproape cinci zile fără întrerupere. Cred că au primit mult mai multă mîncare decît noi. De mult n-a mai fost dus nimeni la casa albă.

5 august

Azi-dimineaţă a venit Franz să mă ia. A chemat-o şi pe Sara şi pe Rachel. Era şi Todi cu el. Pe mine m-a percheziţionat Franz. Hîrtia şi creionul au rămas la mine. Ne-au dus la casa albă şi acolo ne-au despărţit. Nu ştiu ce mă aşteaptă, dar, dacă mor şi Franz va reuşi să scoată de aici aceste rînduri, află mamă — dacă mai eşti în viaţă — că ultimul meu gînd a fost la tine. La tine, la tata şi la Ştefan. Nu mi-e frică, mai degrabă sînt curioasă.

---

* F. H. = Feldhure = tîrfe de front; aveau tatuate pe braţ literele F. H.

** Internaţii lagărelor de exterminare locuiau în barăci. Conducătorul sau conducătoarea unui grup din mai multe barăci era de obicei un internat cu o vechime mai mare în lagăr; el îi slujea pe nazişti şi avea numele de „Blockältester" (N. R.).

7 august

Nu știu ce-au pățit, dar îmi dau din ce în ce mai multă mîncare. Nu cred să le renteze această îngrășare. Dac-o fi să mă ducă la muncă, tot nu lucrez, chiar de-ar fi să mă omoare. Sabotez. Cineva ciocănește în țeava caloriferului. Nu pricep mesajul.

11 august

Cred că m-am îngrășat cel puțin cu cinci kilograme. Nu știu ce-or fi vrînd cu mine. Cineva a urlat, dar numai o singură dată. Nu cred că de bătaie, ci mai degrabă s-o fi încurcat în gardul de sîrmă. Ce bine-i de ea. A scăpat. A curățat-o curentul. Cred că am dezlegat cheia ciocăniturilor. Primele ciocănituri pînă la șapte înseamnă cele șapte grupe ale alfabetului. Pe urmă pauză. Celelalte ciocănituri pînă la cinci înseamnă litera respectivă *. De cînd cunosc cheia nimeni nu mai ciocănește și nici nu răspunde.

15 august

Îmi lipsesc fetele. Aș vrea să le dau din mîncarea mea. Primesc mai mult decît îmi trebuie.

Astăzi m-au dus printre niște cuști într-un fel de laborator. În cuști se aflau maimuțe, iepuri, cîteva animale pe care nu le cunosc și șoareci. La laborator mi s-a făcut o injecție; nici n-am simțit-o. Doctorul era încruntat, dar foarte amabil. Înainte de a-mi face injecția, mi-a dat cu ceva pe braț, ca să nu mă doară. Habar n-am ce a fost, poate Sári ar fi în stare să spună. De cînd cu injecția sînt veselă și mă gîndesc tot mereu la Ștefan.

16 august

Primesc și mai multă mîncare. Mi-au spus că trebuie s-o mănînc și într-adevăr n-am încotro. N-am unde s-o arunc. Pe Franz nu l-am mai văzut. Astă-noapte n-am putut dormi. Undeva, destul de departe de mine, cineva urla și bătea cu pumnii în perete. Pe urmă a încetat sau i-au închis gura. Acum sînt sigură că sînt un cobai de experiență. Am să crăp, dar măcar crăp sătulă. Altă injecție. Doctorul m-a tratat cu ciocolată.

17 august

Iar n-am dormit, dar sînt din ce în ce mai veselă. Numai capul îmi zvîcnește. Azi m-au dus mai devreme la injecție. M-am plîns că mă doare capul, și doctorul mi-a dat un praf. Mi-a trecut durerea de cap. După injecție m-au cîntărit, mi-au măsurat înălțimea, distanța dintre ochi, mi-au luat un mulaj de ipsos după craniu, mi-au luat probe de sînge și de urină. După ce mi-au luat mulajul de ipsos le-am spus că amețesc. Doctorul mi-a dat un scaun și m-a lăsat să mă odihnesc.

---

* Unul dintre alfabetele convenționale folosite în închisori și lagăre. De pildă, cele 34 de litere ale alfabetului german erau împărțite în șapte grupuri. Fiecare grup era deci compus din cinci litere (a,b,c,d,e), al doilea grup (f,g,h,i,j) ș.a.m.d. Primele ciocănituri pînă la șapte însemnau numărul grupului, cele următoare, pînă la cinci, numărul literei din grup. Astfel litera C se bătea în felul acesta: o lovitură, repaus, trei lovituri; pe urmă mai multe bătăi mărunte semnalizează urmarea unei alte litere ș.a.m.d.

Îmi ard ochii. Iarăşi n-am dormit. Azi m-au dus şi mai devreme la laborator. Doctorul m-a descusut timp de peste două ore şi m-a intrebat verzi şi uscate. M-a întrebat dacă nu ştiu de unde se trage străbunicul străbunicului meu şi dacă există vreun arian printre strămoşii mei. De unde să ştiu? Îmi lăcrămează ochii mereu... şi-mi vîjîie necontenit capul. La ce-or fi bune toate astea?

19 august

Azi mi s-a luat tensiunea. Cred că-mi bate inima 500 la minut. Mi s-a părut că fruntea doctorului era de marmură. Mi-a dat un măr. Mărul parcă era şi el din marmură. l-am mîncat totuşi. l-am şi spus-o. In timp ce m-au dus înapoi, rideam tot mereu cu hohote. Paznicul mi-a pus palma peste gură, dar degeaba. Nu mă puteam opri.

20 august

Acum sînt sigură că am să-nnebunesc. Aş vrea să mă întorc printre fete, chiar dac-o fi să rabd iarăşi de foame. Stau toată ziua culcată şi nu reuşesc să aţipesc. Nu mai mănînc chiar dac-o fi să mă omoare. Mi-e greaţă. Azi nu mi s-a făcut injecţie, dar doctorul m-a examinat din nou. Eu sînt un obiect, iar el o maşină.

25 august

Am dormit patru zile la rînd, aproape fără întrerupere. Mi-e foame. Paznicul m-a întrebat ce vreau să mănînc. Am cerut sardele, salam, pîine de secară şi limonadă. Mi-a adus tot ce-am cerut şi pe deasupra şi ciocolată, prăjituri şi zmeură. Am mîncat tot. Am cerut ceva de citit. Nu mi s-a admis. Nici azi nu mi s-a făcut injecţie.

31 august

Azi a ciocănit cineva. Am înţeles doar că lucrează într-o echipă care sapă morminte. Pînă acum a îngropat 370 de cadavre. Am înţeles, dar n-am răspuns. Nu pot scăpa de gîndul că-i vine şi lui rîndul. Pe cei care sapă morminte îi omoară întotdeauna. Trebuie să fie Franz de serviciu, de aceea a putut ciocăni. Nu l-am văzut pe Franz. Se păzeşte şi bine face. Mă simt şi acum puţin obosită şi mă dor încheieturile.

1 septembrie

Altă injecţie. De data asta am văzut-o — era o porţie enormă. Am vrut să sparg seringa din mîna doctorului. «Ce-i cu tine, copilo dragă? m-a întrebat doctorul. N-o să te doară, e o nimica toată, pun şi novocaină în doză». Ştiu acum cu ce mi-a dat pe braţ atunci, prima dată. Era tot novocaină. Doamne! Trebuie să-i fac ceva, trebuie. Mă sufoc! Vin!

2 septembrie

M-au adus înapoi la lucru. Trei zile am lucrat fără întrerupere la montarea ţevilor. Numai capul îmi vîjîia şi auzeam tot felul de glasuri. Dar în cele din urmă n-am mai auzit decît gemete, urlete şi ţipete. Am văzut pe vremuri «Capriciile» lui Goya. Sînt vise trandafirii pe lîngă cele văzute de mine. Acum mă aflu din nou în cameră.

3 septembrie

Doctorul m-a examinat din nou. Spunea că-mi sînt cam slabi rinichii. Nu mi-a făcut nici o injecţie, dar am primit mai puţină mîncare. Totuşi nu mi-e foame. Am ciocănit, dar n-a răspuns nimeni. Desigur că sapă morminte, de aceea nu răspunde.

13 septembrie

Azi m-a vizitat medicul. Era amabil, ca întotdeauna. M-a întrebat dacă doresc ceva. Îmi spune tot mereu «Fräulein». La plecare i-a poruncit ceva Feldwebelului, care a luat poziția de drepți și a spus: «Jawohl, Herr Stabsarzt». Prin urmare medicul are grad de maior. Nu poate să aibă mai mult de 32—33 de ani. După vizită am fost chemată la injecție. Mi s-au făcut două injecții...

15 septembrie

Trebuie să rîd tot mereu. Nu mai scriu, căci vin..."

*
* *

Din dosarul nr. 238.365/19.VI.1945 al procesului de la Nürnberg:

„Am fost eliberată și sînt în viață. Nu-mi aduc aminte decît de ultima injecție. Nu știu cum am izbutit să-mi salvez însemnările. Cred că după ultima injecție am fost dusă între nebuni. Încă sînt plină de răni. Se poate să mi le fi făcut singură, dar s-ar putea să mă fi rănit ceilalți. Istoria cu lagărul nostru a ajuns acum în fața tribunalului. Nu știu numele de familie al lui Franz, dar știu că era din Viena, avea părul castaniu, ochii căprui, trupul scund, fața regulată, la degetul cel mic de la mîna stîngă îi lipsea o falangă. Rog forțele armate ale aliaților să-i afle numele adevărat și, dacă se poate, să mi-l comunice, ca să-i mulțumesc pentru omenia lui. Nu cunosc numele doctorului. Era un om în vîrstă de 30—32 de ani, mic de statură, cu părul negru și ochi albaștri. Avea mișcări grave și lente, vorbea rar și cîteodată debita glume, cam greoaie.

Trăiesc, dar sînt încă foarte slăbită și mă doare capul. Aștept zilele de apoi..."

*
* *

Norton scoase încă o hîrtie și începu să citească iute pe un ton oficial:

„Din raportul prezentat de comisia mixtă a armatelor aliate rezultă că *cercetarea locală a confirmat pe deplin amănuntele cuprinse* în jurnalul aflat la dosarul nr. 238.365. Exhumarea a scos la iveală 39.867 de schelete neidentificabile și 129 de cadavre care au putut fi identificate. Pe baza autopsiei cadavrelor neintrate încă în stare de putrefacție, comisia de experți medicali a stabilit că majoritatea victimelor au murit din cauza atrofierii rinichilor, a cirozei ficatului sau de hemoragie cerebrală. Distrugerea organelor a fost pricinuită de o otravă necunoscută, probabil asemănătoare cu pervitina, dar în orice caz cu un efect mult mai puternic decît acesta.

Ancheta a stabilit că cercetările au fost făcute la ordinul medicului statului-major al lui Von Stauer, care a utilat lagărul cu aparate și l-a însărcinat pe medicul cercetător, dr. Heinz Krause, cu elaborarea medicamentului. Cu prilejul retragerii lor, trupele germane au distrus pînă la ultima picătură sau au luat cu ele acest medicament..."

*
* *

Norton aşeză hirtia pe masă şi tăcu. Apoi se aplecă înainte şi, făcind un gest spre hîrtiile lui, continuă:

— Au distrus toate fiolele, afară de cele cîteva care se găsesc la dumneavoastră, prea stimate domnule doctor...

Miguel Camberra işi sprijini fruntea în palmă şi nu scoase un cuvînt. Părea că doarme.

Norton, văzind că profesorul continua să tacă, reluă de astă dată însă pe un ton ceva mai nervos:

— Desigur că povestea asta a străbătut o cale lungă pînă să ajungă în miinile mele... dar amănuntul n-are deocamdată nici o importanţă. Materialul procesului a fost în bună parte clasat la arhivă în 1946, intrucit doctorul Heinz Krause n-a putut fi găsit. Şi n-a putut fi găsit pentru că Heinz Krause se află aici — în faţa mea. Nu-i aşa, domnule profesor doctor Miguel Camberra?

Camberra işi ridică fruntea, măsurind pe vizitatorul său cu o privire obosită şi în acelaşi timp umbrită de teamă.

— Eu sînt medic, răspunse apoi într-o doară, om de ştiinţă... cercetător... Fapta a fost de mult amnistiată. Trăiesc aici, în mijlocul pădurilor virgine, şi muncesc. Ce mai vrei de la mine?

— S-ar putea ca în faţa legii să existe amnistie, dar în faţa presei, în faţa opiniei publice nu există... 39.996 cadavre de oameni asasinaţi... credeţi-mă, vă rog, e un morman care mai duhneşte şi astăzi. Şi dacă doriţi, pot să vă spun şi continuarea povestirii.

— Ajunge. Spuneţi-mi ce vreţi şi cu asta am terminat.

— Deci să vă spun. Vreau să vă predau un cec nominal, în valoare de un milion de dolari.

— Şi ce va trebui să fac în schimb?

— Să pregătiţi pe cineva pentru o cursă ciclistă.

— Pentru cursa organizată de „Journal d'Europe"?

— Exact!

— M-am gîndit şi eu la asta. O să rideţi, dar am vrut să mă-nscriu şi eu printre concurenţi. Medicamentul meu, Mepokalina, timp de zece zile este complet inofensiv. Pentru cea de-a unsprezecea zi însă nu mai garantez. Cu M.P.-ul meu cursa poate fi ciştigată chiar de un om de şaptezeci de ani.

— Garantaţi?

— Garantez — cu condiţia ca respectivul să ştie să meargă pe bicicletă.

— Cu alte cuvinte ne-am înţeles!

— După cum vedeţi, m-aţi convins, întări Camberra cu un zimbet sarcastic.

— Atunci poftiţi cecul. Avem toată încrederea în cuvintul dumneavoastră. Dacă-mi permiteţi, vă ofer elicopterul meu; putem zbura împreună la Rio de Janeiro.

— Cu plăcere. Dar în prealabil mai am ceva de terminat în laboratorul meu. Nu pot întrerupe experienţa, altfel ar însemna să zădărnicesc toată munca mea de pînă acum.

— Bineînţeles. Unde să vă aştept?

— Aici. Dacă doriţi ceva, vă rog să sunaţi. Joe vă stă la dispoziţie. De îndată ce am terminat, putem pleca.

— All right! suspină uşurat Norton, care îşi reluă deodată obişnuitele sale atitudini şi-şi frecă miinile mulţumit.

*

Miguel Camberra-Krause închise ușa laboratorului și se așeză la *biroul său, chinuit* de gînduri.

„Nu-mi pot continua, nu-mi pot termina experiențele. Mă văd silit să vînd formula Mepokalinei. Cel mai temut concurent al trustului «General Chemical Company» este «United Anilin Company». «United Anilin» mi-ar plăti mai bine, dar, cum mă are la mînă, «General Chemical» m-ar șantaja și in cele din urmă m-ar distruge. Deci invenția mea, vreau nu vreau, devine proprietatea trustului «General Chemical Company». Pentru formulă voi cere 2.000.000 de dolari, iar pentru procesul de preparare în masă încă 3.000.000, plus cetățenia americană și o catedră universitară. Germania mea pierde o invenție, dar cel puțin devin din nou un om liber"...

Formulă scrisoarea, apoi lipi plicul, il puse in buzunarul hainei, suspină adinc și ieși din laborator. Ajuns afară, îl chemă pe micul Joe, poruncindu-i să aibă grijă de toate și să nu se apropie de casă. Pe urmă ii trimise *vorbă lui* Norton să se pregătească, iar acesta se sculă repede și ieșiră amîndoi din casă. După ce părăsiră terasa, Camberra trase de minerul unui intrerupător și porni spre elicopter.

— Ce-i cu intrerupătorul ? întrebă Norton.

— Am dat drumul curentului de inaltă tensiune... in plasele intinse împotriva țînțarilor. Bineințeles nu pentru țînțari...

Norton pufni intr-un ris zgomotos.

— Strașnic ! exclamă pe un ton plin de admirație. Totuși nu văd nici urmă de uzină electrică.

— Dar acoperișul casei ce rost are ? O uzină cu semiconductori de siliciu în toată regula, acționată de energie solară. In același timp incarcă și niște acumulatoare puternice care furnizează energia electrică in timpul nopții.

Ajunși la elicopter, profesorul își luă rămas bun de la ciinii săi și se urcă in aparat urmat de Norton. Amîndoi se instalară *comod* in fotolii, apoi Norton strigă în tubul auditiv :

— Gata !

•

Pe drum Norton își aduse aminte din senin de ciini.

— Ia spuneți-mi, profesore, intrebă plin de curiozitate, cum ați făcut să rechemați bestiile acelea fără să le fi fluierat ?

— Pe cine, pe ciinii mei ?

— Mda.

— Nu-i nici un secret extraordinar, răspunse rizînd profesorul. Toți ciinii mei poartă sub zgardă un coherer mititel, un mic cilindru de sticlă umplut cu pilitură de fier. Știți de bună-seamă că cohererul, deși bazat pe un principiu cu totul diferit, este strămoșul lămpii de radio. Ce fac eu ? Cu ajutorul scinteilor electrice emise de un inductor acționat printr-un microacumulator emit semnale *la fel ca pe vremuri* în telegrafia fără fir. Cohererul recepționează undele herțiene, vibrează, iar animalul dresat — mai bine zis condiționat după procedeul lui Pavlov — ințelege excitația. O scinteie — o vibrație. O vibrație înseamnă : stai, nu mișca ! Două vibrații inseamnă : culcat ! O vibrație scurtă și una lungă : înapoi la mine ! Două lungi : latră ! Una scurtă, două lungi : atacă ! și așa mai departe...

Norton insă, cuprins de somn, nu mai auzi sfirșitul explicațiilor lui Camberra

Elicopterul plana deasupra pădurii în zgomotul uniform al motoarelor.

CAPITOLUL IV

În fața clădirii unde-și avea sediul Federația Franceză de Ciclism era o forfotă neobișnuită.

Un vînzător de talismane, strecurîndu-se cu abilitate prin bulucul de motociclete, automobile și biciclete, se ținea scai de Bertrand.

— Hola, mon vieux — bătrîne —, nu cumva să-ți treacă prin minte să pleci în cursă fără talisman. Două sute de franci toată afacerea! insista vînzătorul întinzîndu-i o inimă mititică de mărgean, străpunsă de o săgeată verde, în care se puteau lipi pe loc inițialele numelui frumoasei adorate.

Bertrand se descotorosi de bătrîn și urcă grăbit scările. Ori încotro își întorcea privirile se lovea de aceleași plăci: „Intrarea străinilor interzisă", „Rugăm publicul să nu ne deranjeze", „Intrarea numai cu legitimație de sportiv sau de ziarist".

Pe una dintre uși, un tînăr mai îndrăzneț atîrnă un carton cu textul: „Nu primim bookmakeri".

Bertrand își scoase din buzunar legitimația de ciclist calificat și intră în anticamera secretariatului federației. Era o încăpere spațioasă, tixită de oameni, care-și omorau timpul pălăvrăgind.

Bertrand se strecură ușurel printre ei și, ajuns în fața ușii care dădea în cabinetul secretariatului, apăsă clanța. Dar curajul lui stîrni imediat un vuiet general în toată încăperea, ca într-un stup de albine răscolit de o mînă străină.

— Respectați ordinea!

— Pesemne excelența-sa se grăbește!

— Doar nu ești Edmondo Diaz?!

Lîngă Bertrand se afla o fată măruntică, cu părul negru și ochii scînteietori.

— Apăsați clanța, îi șopti lui Bertrand.

Bertrand se gîndi la ora care i se fixase și, cu mișcarea calmă a omului care observase că majoritatea celor care așteptau aici n-aveau într-adevăr ce căuta la secretariatul federației, apăsă pe clanță.

Ușa se deschise puțintel, dar, înainte ca Bertrand să fi putut intra, fetița de lîngă el se strecură ca o șopîrlă prin crăpătura îngustă care se formase și-i trînti ușa în nas. Roger tresări uluit și — în mijlocul ilarității generale și al observațiilor ironice ale celor din anticameră — se opri cu o mină nu prea inteligentă în fața ușii.

— Bravo!

— Bine i-a făcut! Să-nvețe minte!

Bertrand, pus la ambiție, porni din nou spre ușă, care se deschise pe neașteptate, lăsînd să apară fetița de mai înainte, care i se furișă pe la subsuoară, fluturînd o hîrtie în mînă. După ce se înclină cu grație, îi spuse zîmbind tînărului, care o privea întrebător:

— Merçi, monsieur. N-am avut nevoie decît de o ștampilă și cîteva informații. Nu mă mai poate opri nimeni tot timpul cît va dura cursa.

— Îmi pare bine! răspunse Bertrand. Așteptam să pleci dumneata! Așa sînt sigur că nu mă mai poate reține nici pe mine nimeni. Schimbară cîte un zîmbet, apoi fata se întoarse brusc și dispăru, iar Bertrand intră în cabinetul secretarului.

Nu stătu la secretar nici o jumătate de minut. Cînd ieși pe ușă, trecu prin cameră ca un bolid, fără să-i pese de restul lumii care se mai afla acolo. Coborî în fugă scările și voia tocmai să-și încalece

bicicleta, cînd îl zări pe vînzătorul de amulete. Se răzgîndi şi-i făcu semn să se apropie:

— Dă-mi o inimă şi toate literele alfabetului.

— Dar bine, domnule, căută să-l lămurească vînzătorul, inima se vinde numai cu două litere.

— O fi, mă mulţumesc şi cu două litere, dacă-mi spui ce litere să pun.

— Eu, ştiţi, nu-s ghicitor, dar dacă doriţi, madame Claire...

— Nu, nu, făcu un gest de refuz Bertrand.

— Atunci vă dau cincisprezece inimi şi alfabetul complet. 2.000 de franci toată afacerea.

— Îmi dai o inimă şi alfabetul complet pentru douăş'cinci de franci. S-a făcut?

Bătrînul nu mai aşteptă să-i spună a doua oară şi începu să scoată literele de os, fiecare din căsuţa ei, apoi alese o inimă mică de coral, de un roşu aprins, cercetînd-o atent să nu aibă nici un defect, şi vîrî totul în mîna lui Bertrand.

— N-o uita, că-ţi poartă noroc, îi ură la despărţire.

— Ar fi şi cazul, bombăni Bertrand şi apoi, ceva mai liniştit, se urcă pe bicicletă şi se îndreptă spre casă.

— Mamă, dă-mi pantalonii că plec.

— Ce noutăţi?

— Nu m-au lăsat nici măcar să dau o probă. Cică s-a completat lista.

*

— Nu l-au lăsat nici măcar să dea o probă. S-a completat lista, zbura vestea la fabrică din gură în gură. Fabrica vuia ca un stup de albine.

— Bandă infectă! zise François, contramaistrul lui Bertrand.

— Pesemne că banul la ban trage şi-n lumea sportului, adăugă Pierre Colin.

Jean se îndreptă în grabă la dulăpiorul cu scule, scoase un calibru nou şi între timp îl chemă pe César, cel mai tînăr ucenic din secţie:

— Du-te şi spune-le tuturor din partea lui François că vom strînge banii pentru Bertrand! Iar în drum strînge şi tu cît poţi.

*

La turnătorie colecta o făcea Rougard, în hala de montaj Quoquin, în hala controlului tehnic Charles. În celelalte hale, secţii, etaje şi ateliere ale uzinelor, ucenicii mergeau de la om la om, strîngînd francii şi sousurile *, monedele şi bancnotele. La amiază, cînd muncitorii se revărsau din uzină, François, bătrînul contramaistru, se pomeni înconjurat de ucenici. Muncitorii care plecau din uzină îl întrebau în treacăt:

— Cît ai? Crezi că o s-ajungă? Mai trebuie?

— Aşteptaţi-mă în piaţă!

Cu ajutorul ucenicilor, François numără banii, constatînd că s-au strîns aproape 800.000 de franci.

— Frumos, dar prea puţin, dădu din cap amărît bătrînul. Apoi

* Sous — subdiviziune a francului francez (N.R.).

se adresă din nou ucenicilor: Anunțați toată lumea că duminică se organizează un bal de stradă sub patronajul meu.

Vestea se răspîndi cu iuțeala fulgerului in rîndurile muncitorilor din uzină, care se îndreptară de data asta mulțumiți spre casele lor. Știau că Bertrand participa totuși la cursă!

*

— Maman, îmi împrumuți broșa cu camee? se năpusti Yvonne Charpentier asupra mamei sale. Deseară vreau să fiu foarte frumoasă. Știi, așa... de o frumusețe discretă. Stil secolul trecut, cum îți place ție.

— Știu eu ce să-ți spun? Iți dau broșa, n-am ce face, dar ca să ajungi intr-adevăr de o eleganță discretă ar trebui să fii și îmbrăcată. Și nu văd cum ai putea fi.

Yvonne o sărută pe maică-sa, apoi trecu grăbită în camera ei să se schimbe. Scoase din garderob o rochie cocktail, cu croială sobră, își trase ciorapii, dar cînd fu gata să plece băgă de seamă că-i fugise un ochi. Scoase enervată ciorapul defect și-l remaie cu un mic aparat de mînă.

Yvonne știa ce-nsemna o rochie. Știa de asemenea că Jean Locorde în fond era om de treabă și, devreme ce va afla că e „încurcată" cu altcineva, o va lăsa în pace. Și, pentru ca Locorde să observe mai ușor, se hotărî să lase impresia că anume s-a îmbrăcat așa, ca și cînd ar fi avut o intîlnire cu cineva.

După ce-și remaie ciorapul, Yvonne plecă. Mai avea un ceas bun pînă la ora stabilită, de aceea porni pe jos.

Parisul alerga, fremăta, își trăia viața de toate zilele. Ici-colo pe stradă treceau, cu pași ințepați, băieți inalți, subțirei, purtînd brasarde cu inscripția „U. S. Army". Pe străzile largi goneau limuzine de lux, de-a valma cu Forduri și Jeepuri învechite. De indată ce apărea cîte o uniformă americană se forma un vid in jurul ei.

„Bieții băieți — își spunea Yvonne — ce sînt ei vinovați că au fost trimiși să ne stea in spinare! Toată lumea e scîrbită de ei".

In redacție, în afara secretarului de redacție și a manipulantului de la teleimprimator, nu se mai afla decît șeful, sosit cu puțin inaintea Yvonnei.

Ședea la biroul său, îmbrăcat într-un costum elegant, uitîndu-se mirat, dar și ingrijorat la un mic fox sîrmos, care ținea morțiș să rupă cureaua ce-l ținea legat de piciorul biroului. Cîinele schelălăia neputincios.

— Nabucodonosor, își prezentă Locorde foxterierul. Vrea să-l mănînce pe Louis Quatorze, dar nu-l las. Pisica era cocoțată în vîrful unui dulap tixit de hîrtii. Stătea cu spinarea încordată, cu părul zbîrlit și gîfîia. Monarhii nu se înțeleg nici măcar în lumea animalelor, continuă Locorde, sărind de pe birou. Apoi dădu mîna colaboratoarei sale, care urmărise zîmbind scena.

— Iți plac animalele? întrebă Yvonne, neștiind în grabă cum să înceapă conversația. I se părea că făcuse o gafă îmbrăcînd această rochie, pe care acum o socotea prea elegantă, dar nu mai avea încotro.

— Da, cu condiția să nu țină prea mult la prerogativele lor monarhice și — bineînțeles — dacă n-au pretenția să scrie reportaje despre racheta interplanetară.

— De asta nu trebuie să te temi. Singura asemănare între acești monarhi și noi, ziariștii, e că nici unii, nici alții nu ne pricepem să scriem. Dar de ce te deranjează racheta interplanetară? întrebă Yvonne.

— Mă enervează, pentru că are și ea ceva atomic. Acești „boches" * de ultima oră nu se astîmpără pînă nu fac o trăsnaie.

— Te gîndești la yankei?

— Da. dar hai să vorbim despre altceva. In ceea ce mă privește află că mi-e tot atît de lehamite de ei ca și dumitale.

— Sîntem doar francezi!

— Și oameni, răspunse Locorde. Dar, după cum spuneam, hai să vorbim despre altceva. Te-ai răzgîndit?

— Cum adică? întrebă Yvonne.

— Văd că te-ai hotărît să petreci totuși cu mine astă-seară.

— Din contră. Am îmbrăcat rochia asta pentru că sînt așteptată.

— Fie și așa. In materie de femei și de politicieni nu poți ști niciodată în ce ape se scaldă.

— Nu cumva să-mi debitezi bancul cu deosebirea dintre femei și politicieni, căci să știi...

— Că renunți la călătoria în Egipt. De, dacă nu te induri deloc să pleci...

— Dar, șelule!

— Ascultă-mă! Dacă ai răbdare să-ți spun care-i deosebirea dintre o femeie și un diplomat, te las să pleci.

— Dacă un diplomat spune da, înseamnă poate... dacă spune poate, înseamnă nu... iar dacă spune nu, nu e diplomat, turui gura Yvonnei pe nerăsuflate.

— La loc comanda, o întrerupse șeful. Nu era vorba să dai examen, ci să mă asculți...

— Poftim, oftă Yvonne, instalîndu-se în fotoliul de piele ponosit care se afla lîngă geam.

— Deci: dacă o femeie spune nu, înseamnă poate... dacă spune poate, înseamnă da... dacă spune da, înseamnă că o cheamă Yvonne Charpentier și că în seara asta ia masa cu mine. S-a făcut? Nu-mi spune că te așteaptă cineva, căci știu prea bine că ești singurică cuc și că în afară de Garrance și de alte cîteva colege nu te întîlnești cu nimeni!

— Cu alte cuvinte văd că ești bine informat de felul cum trăiesc, și... și...

— Te-nșeli. N-am căutat să te spionez, dar trebuie să știu cine sînt colaboratorii mei și cum trăiesc. De altfel, indiferent dacă luăm masa împreună sau nu, luni pleci în Egipt. E-n ordine?

De bucurie, Yvonne era cît pe-aci să-i sară de gît șefului, apoi se răsuci pe călcîie și se repezi spre ușă. Nabucodonosor începu să latre furios, căci se trezise în el instinctul de vînător. In ușă, Yvonne se opri brusc, se întoarse, își apucă șeful de braț și începu să-l tîrască după dînsa.

— Vino... vino, să mîncăm ceva... mi-e o foame cumplită!

(Urmare în numărul viitor)

---

* Boche — neamț, accepție peiorativă în limba franceză (N.R.).

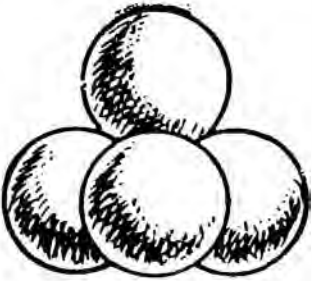


fig. 1



fig. 2



fig. 3

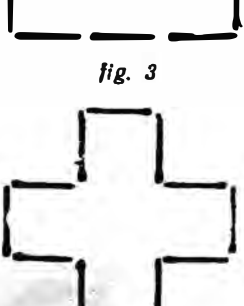


fig. 4

ATENȚIUNE, CONCURSUL CONTINUA

Problema 5

Patru mingi pot fi așezate întotdeauna astfel încît fiecare din ele să le atingă pe celelalte trei. Lucrul este cît se poate de simplu. De altfel figura 1 demonstrează cu prisosință acest lucru. Și cinci monede egale ca mărime pot fi așezate în așa fel încît fiecare din ele să le atingă pe celelalte patru. Acest lucru este arătat în figura 2

Noi vă întrebăm următoarele: cum pot fi așezate 6 țigări în așa fel încît fiecare din ele să le atingă pe celelalte 5 fără a îndoi sau rupe vreuna din ele?

Problema 6

Cu 12 bețe de chibrit putem face fel de fel de figuri. De exemplu două din ele sînt arătate în figurile 3 și 4 Prima figură are suprafața de 9 unități pătrate de chibrit, iar a doua 5 unități pătrate. Problema pe care o punem este următoarea:

Cum putem aranja aceste 12 bețe de chibrit în așa fel încît perimetrul figurii formate să închidă în interiorul său o suprafață de numai 4 unități pătrate. Problema este foarte simplă. Trebuie doar să vă gîndiți puțin.


...LE VALORIFICAȚI
RECUPERÎND BANII
LA PREȚUL
DE CUMPĂRARE
prin CENTRELE
DE ACHIZIȚIE

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu



Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)





APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU